

Επιμνημόσυνος λόγος για τον π. Γαλακτίωνα

[ες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Του Θανάση Νάστα

Συνήθως οι εκφωνητές επιμνημόσυνων λόγων προσπαθούν με επαίνους χωρίς μέτρο να τιμήσουν τον κεκοιμημένο. Εμείς αντίθετα θα εκφωνήσουμε τον ακόλουθο επιμνημόσυνο λόγο με προσήλωση στην πραγματική πολιτεία του π. Γαλακτίωνος χωρίς ίχνος υπερβολής, για να καταδειχθεί ότι ο εξαγιασμός και η σωτηρία του κάθε χριστιανού όχι μόνο δεν έχει ανυπέρβλητες δυσκολίες αλλά και ότι είναι κάτι το απολύτως φυσιολογικό.

Στο Συναξαριστή του Νοεμβρίου διαπιστώνουμε τη θαυμαστή πολιτεία του Αγίου Γαλακτίωνος και της συζύγου του Αγίας Επιστήμης, που συναποφάσισαν τον 3ο μ.Χ. αιώνα να χωρίσουν, διότι «εξελέξαντο την αγαθήν μερίδα», που στην περίπτωση τους ήταν να ακολουθήσουν το Μοναχικό βίο.

Μα πιο αξιοθαύμαστο είναι το ότι αυτή η πνευματική αναζήτηση του αγαπημένου ζευγαριού καταγράφηκε ως πράξη και εμπειρία της εκκλησίας, που ποδηγέτησε και ποδηγετεί ανά τους αιώνες και μέχρι σήμερα έγγαμα ζευγάρια στην απάρνηση των εγκοσμίων και στον έρωτα της Μοναχικής ζωής.

Στις μέρες μας αυτή η εμπειρία αναβίωσε κατά θαυμαστό τρόπο με το μακαριστό Ιερομόναχο και Προηγούμενο π. Γαλακτίωνα και τη σύζυγό του Μοναχή Βησσαρία, τους κατά κόσμο Δημήτριο και Ζωή Αγγελάκη.

Σαν τους ανακοίνωσαν η κόρη τους Φωτεινή και ο γιος τους Αναστάσιος ότι ποθούν το Μοναχικό βίο, στην αρχή, όπως και ήταν φυσιολογικό, ταραχτήκαν. Τους λύγισε όμως ο ένθερμος ζήλος των αγαπημένων τους παιδιών.

Πρώτος ο μακαριστός π. Γαλακτίων ορθοτόμησε λόγο πίστης και εμπιστοσύνης στην πρόνοια του θεού: «Γυναίκα, τα πολλά λόγια είναι φτώχεια. Θα είμαστε με τον κόσμο ή με το ευαγγέλιο; Αν παρά τη θέλησή τους οδηγηθούν σε γάμο και αποτύχουν, δε θα έχουμε ευθύνη; Και μετά δε θα μας πει ο Χριστός: Ελάτε εδώ εσείς οι Αγγελακαίοι με τους μεγάλους σταυρούς. Δεν έχετε ακούσει το «ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ εστιν μου άξιος;». Ας κερδίσουμε ως χριστιανοί και ας χάσουμε ως γονείς». Και η Βησσαρία ως ομότροπη, ομόψυχη και ομόφρονη στην πίστη αλλά και το εκκλησιαστικό φρόνημα απάντησε: «Ας γίνει , όπως ορίζεις»!

Μια στιχομυθία απλή, απλών ανθρώπων, που εκφράζει κατά τον ουσιωδέστερο τρόπο τον αλληλοσεβασμό των μελών της οικογένειας και την αγαπητική τους σχέση με το Θεό. Συγκατένευσαν ο μακαριστός π. Γαλακτίων και η σύζυγός του να συγκαταριθμηθούν δύο από τα παιδιά τους στην πνευματική και αγιοτόκο χορεία των Μοναχών. Φαίνεται πως η πατρογονική τους ευσέβεια και η σχέση τους με τον Άγιο Βησσαρίωνα τους προίκισαν με αλάνθαστα πνευματικά κριτήρια. Δημιούργησαν πραγματικά μια «κατ' οίκον Εκκλησία».

Την άλλη μέρα ο π. Γαλακτίων οδήγησε την κόρη του σύμφωνα με τον ένθεο ζήλο της στο μοναστήρι. Εκεί στην πύλη του μοναστηριού την παραδίνει στην Ηγουμένη λέγοντας στη λατρευτή του Φωτεινή: «Είσελθε, τέκνον, εις την χαράν του Κυρίου σου». Μια εικόνα βγαλμένη από συναξάρι ή μάλλον μια σκηνή που γράφει συναξάρι!

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς στον π. Γαλακτίωνα; Το σεβασμό προς τα παιδιά του; Την πίστη του προς το Θεό; Την εκκλησιαστική του συνείδηση; Την πνευματικότητά του; Όλα τούτα και ακόμη περισσότερα, που ήταν η αιτία, για να προσφέρει στο Θεό ως ευώδη πνευματική θυσία τα δυο του παιδιά, ό,τι πολυτιμότερο για κάθε γονιό.

Μα αυτό το καταπληκτικό ζευγάρι κάνει και ένα ακόμη βήμα προς την αγκαλιά του Θεού. Συναποφασίζουν να καταταγούν στη χορεία των Μοναχών! Σαν τους άκουσε ο πνευματικός τους Γέροντας Αιμιλιανός εξεπλάγη και τους προέτρεψε να το ξανασκεφθούν.

Μα εκείνοι ανένδοτοι του λένε: «Η απόφασή μας είναι αμετάκλητη. Βάλε μας, Γέροντα, κανόνα για το πώς θα πορευόμαστε, μέχρι να πάμε ο καθένας μας στο μοναστήρι του». Η επιμονή τους θυμίζει την επιμονή του οσίου Παύλου του Απλού κατά τη συζήτηση που είχε με τον Άγιο Αντώνιο τον γενάρχη των Μοναχών. Και

ήταν μόνο 42 ετών η Ζωή και 49 ετών ο Δημήτρης. Αφέθηκαν στα χέρια του Θεού. Διέλυσαν τα επίγεια και τροχοδρόμησαν για τα επουράνια.

Για την απόφασή τους χλευάστηκαν. Αδιαφόρησαν έχοντας την ελπίδα τους στο Θεό, που οδήγησε τον π. Γαλακτίωνα στην Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας του Αγίου Όρους, όπου ήδη εμόναζε ο γιος του Ιερομόναχος Αθανάσιος, που έχει οριστεί από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως Υμνογράφος της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, καθώς στο πρόσωπό του αναγνωρίστηκε πνευματικότητα, άριστη θεολογική κατάρτιση και υμνογραφικός οίστρος.

Τη Βησσαρία την οδήγησε στο Ιερό Κοινόβιο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου, στην Ορμύλια Χαλκιδικής, όπου εμόναζε η κόρη της, η πολυσέβαστη Ηγουμένη Νικοδήμη Μοναχή. Σ' αυτήν την ευλογημένη τετράδα προστέθηκε και η εγγονή από την κόρη τους Μαρία, η θείω πνεύματι πυρπολούμενη από την παιδική της ακόμη ηλικία Μοναχή Εμμανουηλία.

Προηγήθηκε ο π. Γαλακτίων. Η σύζυγός του τον συνόδευσε μέχρι την Ουρανούπολη. Συγκινητικός ο ασπασμός του αποχωρισμού. Τον έβαλε στο καράβι και του ευχήθηκε καλό πνευματικό ταξίδι τονίζοντάς του με σοφία έμπειρου πνευματικού οδοδείκτη «Μπροστά και μην κοιτάς πίσω». Μπροστά στο μεγαλείο αυτής της γυναίκας σωμαίνεις και υποκλίνεσαι!

Μια σκηνή απείρου πνευματικής ομορφιάς, που δε θα μπορούσε να την επινοήσει και να την αναπαραστήσει κανένας θεατρικός ή κινηματογραφικός σκηνοθέτης. Χωρίστηκαν σωματικά, για να συνεχίσουν με ψυχική σύζευξη στο ζυγό του Θεού. Για κάτι τέτοιες στιγμές, φαίνεται, ο εθνικός ποιητής Διονύσιος Σολωμός θα έγραψε το «και ο ουρανός καμάρωνε και η γη χειροκροτούσε».

Η προσέλευση του π. Γαλακτίωνος στο μοναστήρι ήταν πανηγυρική. Οι καμπάνες του μοναστηριού χτυπούσαν χαρμόсуна, όπως γίνεται, όταν υποδέχονται τον Πατριάρχη! Συγχρόνως όμως ο γιος του Ιερομόναχος Αθανάσιος φρόντισε να τον μυσήσει στη σοφία της μοναχικής ζωής λέγοντάς του: «Στο μοναστήρι δε θα είσαι ο πατεράκος μου, ούτε εγώ ο αγαπημένος σου γιος. Εδώ θα είμαστε αδελφοί και συνασκητές, που μέσα από το άθλημα της άσκησης και της υπακοής θα προσπαθούμε να επισύρουμε το έλεος του Θεού. Δε θα έρχομαι στο κελί σου, ούτε εσύ στο δικό μου». Και ο πατήρ Γαλακτίων απάντησε «να είναι ευλογημένο»!

Αυτό το «να είναι ευλογημένο» του πατρός Γαλακτίωνος, δηλαδή υπακούω ελεύθερα σ' αυτό που λες χωρίς να το περάσω από λογική διεργασία, είναι η πεμπτουσία της μοναχικής ζωής. Χωρίς υπακοή δε νοείται μοναχός, δε νοείται πνευματική πρόοδος, σωτηρία εν Χριστώ, πνευματική ελευθερία. Και ο π.

Γαλακτίων από την πρώτη στιγμή πορεύτηκε ως ολοκληρωμένος μοναχός εν υπακοή. Δε χρειάστηκε να ασκηθεί στην υπακοή, για να την αποκτήσει. Την έφερε μέσα του χάριτι Θεού.

Ο χαριτωμένος από την κοσμική του ακόμη ζωή π. Γαλακτίων με την εν Χριστώ υπακοή στο Γέροντά του Αιμιλιανό τρισαχαριτώθηκε. Με το παράστημά του, την πατριαρχική του γενειάδα σαν του Πατριάρχη Αθηναγόρα, το ολοφώτεινο χαμόγελό του, την προσήνειά του προς όλους ανεξαιρέτως και την πνευματική αύρα που εξέπεμπε απολάμβανε σεβασμού και αγάπης από τους συνασκητές του αλλά και από όλη τη μοναστική κοινότητα του Αγίου Όρους.

Τρανή απόδειξη αυτής της γενικής αποδοχής είναι το ότι οι υπέργηροι μοναχοί της Μονής Κωνσταμονίτου τον π. Γαλακτίωνα δέχθηκαν ως ηγούμενο, όταν μία ομάδα από τη Μονή Σίμωνος Πέτρας πήγε στη Μονή Κωνσταμονίτου, για να αναπληρώσει τη λειψανδρία της. Αφού επιτέλεσαν το σκοπό τους και βρέθηκε λύση για την επάνδρωση, οι Σιμωνοπετρίτες επέστρεψαν στο Μοναστήρι τους. Ο π. Γαλακτίων έκτοτε έφερε τον τίτλο του Προηγούμενου και ως εκ τούτου ετιμάτο δεόντως σε όλο το Άγιο Όρος.

Αλλά και οι επισκέπτες του μοναστηριού ήταν αδύνατο να φύγουν από το μοναστήρι και να μην έχουν χαραγμένα στη μνήμη τους και στην καρδιά τους τη φωτεινότητα του προσώπου του και το ολοφώτεινο χαμόγελό του. Όπως δε μαρτυρεί ο Γέροντάς του Ηγούμενος π. Ελισαίος αλλά και όλη η αδελφότητα της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας «το χαμόγελο του π. Γαλακτίωνος ήταν θεραπευτικό. Χωρίς να μιλάει θεράπευε το άγχος αυτού που τον πλησίαζε, τον απελευθέρωνε από τα προβλήματά του»!

Ο π. Γαλακτίων είχε πλατιά καρδιά και μέσα στη ευρύχωρη ψυχή του μπορούσε να βρει ο οποιοσδήποτε πονεμένος και προβληματισμένος την παρηγοριά της αγάπης και της προσευχής του. Άνοιγε τις καρδιές. Απέπνεε αγάπη, συμπόνια, ευγένεια και αριστοκρατία πνεύματος και συμπεριφοράς.

Για τον π. Γαλακτίωνα δεν υπήρχαν γνωστοί και άγνωστοι. Όλους τους αγκάλιαζε πατρικά και αδελφικά. Μια φορά ομάδα επισκεπτών από τη Γεωργία, κληρικών και λαϊκών, ζήτησε να δει τον π. Γαλακτίωνα, για να πάρει την ευχή του. Σαν εμφανίστηκε, άρχισαν να τον αγκαλιάζουν, να παίρνουν την ευχή του, να φορούν το σκουφί του για ευλογία. Ο παππούς Γαλακτίων αφέθηκε αδιαμαρτύρητα στην αγάπη τους. Τους θέρμαινε σαν ολοφώτεινος ήλιος, ρωτούσε για τις οικογένειές τους για τις δουλειές τους, για το πώς είναι η ζωή τους στον κόσμο. Τους χόρτασε λιγότερο με τα λόγια και περισσότερο με το χαμόγελό του. Η συνάντηση ήταν ένα πανηγύρι. Δέχθηκε και να φωτογραφηθεί ακόμη μαζί τους. Δεν τους έκανε

θεολογικές αναλύσεις. Δεν έδωσε βαθυστόχαστες συμβουλές. Παρά ταύτα όμως τους ξεπροβόδισε χαρούμενους, καθώς ο καθένας πήρε θεία χάριτι ό,τι επιθυμούσε!

Μόλις απομακρύνθηκαν οι επισκέπτες, γυρίζει ο π. Γαλακτίων στον αρχοντάρη και τον ρωτάει: «Ποιοι ήταν αυτοί, δεν τους έχω ξαναδεί»! Αυτός ήταν ο παππούς Γαλακτίων. Μιλούσε σε όλους ανυπόκριτα με την καρδιά του, γαλήνευε όλους με το θεραπευτικό του χαμόγελο. Δεν προσποιήθηκε ποτέ. Δεν το είχε ανάγκη. Ήταν πηγαίος και αρχοντικός στη συμπεριφορά και τα λόγια. Έβλεπε όλους ως εικόνες του Θεού.

Οι πατέρες του μοναστηριού μαρτυρούν πολλά και αξιοθαύμαστα για τον π. Γαλακτίωνα. Πως ήταν ειρηνικός και ειρηνοποιός, πως τον διέκρινε αγαθότητα, πως δεν έβγαλε ποτέ κανένα παράπονο, ακόμη και στην αρρώστια του. Βεβαιώνουν πως ήταν ένας αψεγάδιαστος κοινοβιάτης, ότι επιτελούσε το διακόνημά του με ζήλο, ότι ήταν ένα γλυκύτατο γεροντάκι, ότι ήταν ο παππούς όλων.

Υπογραμμίζουν πως όλοι τον ένοιωθαν δικό τους, πως εξέπεμπε γοητεία, πως ήταν απλός και αυθεντικός, πως τον είχαν ως παρηγοριά με τις κινήσεις του και το χαμόγελό του. Επιβεβαιώνουν ότι, αν έβλεπε κάποιον δυσκολεμένο, τον πλησίαζε και χωρίς να γνωρίζει τι είχε τον

ανάπαυε με τη στοργή του. Διαλαλούν ότι έβρισκε για όλους να σχολιάσει ένα θετικό τους, ότι έλεγε σε όποιον τον πλησίαζε αυτό που είχε ανάγκη να ακούσει.

Καταγράφεται από διηγήσεις τους πως ένοιωθαν την ευλογία του, πως ήταν αναμεταδότης χαράς και ευφροσύνης, πως δεν υπολόγιζε ύπνο και τροφή, πως ήταν απόλυτα φιλακόλουθος, πως η ορθοστασία του στο ναό ήταν παροιμιώδης, καθώς ποτέ δεν καθόταν, ότι δοξολογούσε ασταμάτητα.

Ο Γέροντάς του παρατηρεί εύστοχα ότι «δεν ήταν νηπτικός πατέρας, δεν το χρειαζόταν. Ήταν άνθρωπος ατέρμονης δοξολογίας», δηλαδή ο π. Γαλακτίων νύχτα και μέρα δοξολογούσε το Θεό επί γης, όπως τα Χερουβίμ και τα Σεραφείμ εν ουρανοίς! Αυτή η δοξολογία ήταν πνευματική κατάκτηση και σωτηριώδης πνευματική κατάσταση του π. Γαλακτίωνος.

Στο μοναστήρι του οι πατέρες δεν αισθάνθηκαν ότι έφυγε. Έχουν την αίσθηση ότι πήγε σε κάποιο πανηγύρι μοναστηριού του Αγίου Όρους, όπως του άρεσε να κάνει, για να δοξολογήσει πανηγυρικά το Θεό, τη Θεοτόκο και τους Αγίους. Έζησε ως άγγελος δοξολογίας επί της γης. Φτερούγισε ως άγγελος στην αγκαλιά του Θεού, για να τον δοξολογεί ακατάπαυστα!

Τόσο απλά ο π. Γαλακτίων με το «θεραπευτικό του χαμόγελο» και την «ακατάπαυστη δοξολογία» του ξεκλείδωσε την πόρτα του ποθητού μας παραδείσου. Να έχουμε την ευχή του και να μας συγχωρέσει, που αποτολμήσαμε μέσα σε δέκα λεπτά να περικλείσουμε σαράντα χρόνια χαριτωμένης καλογερικής ζωής.

Πηγές: trikalavoice.gr - agioritikesmnimes.blogspot.gr